

РАЈКО ПЕТРОВ НОГО

ПОЕЗИЈА НЕКАДА, САДА И УВЕК

Жао ми је што као песник прошлог века – неко ко се не користи благодетима интернета и не познаје „сајбер простор”, ко је, дакле, у том смислу технички идиот – не могу и не умет на ваша питања да одговорим.

Писање поезије, у што не спада тзв. песничка производња, разумевам као неку врсту монашке делатности, ниње и присно, и за то су ми потребни папир и оловка, понекад и гумица, а док сам био млађи, није ми ни то требало; што се у песнички облик слило, то сам меморисао, а тек доцније записивао.

Да су свакојаки технички проналасци могли по поезију бити фатални, она би одавно изумрла. А није.

Не верујем да ће се Гутенберг тако лако предати. Увек ће бити известан проценат посвећеника који ће књигу ритуално читати. И још извеснији број оних који ће писање поезије почињати онако како су нас некад учили да пишемо: коса танка, усправна дебела. Рукописи не горе.

Иако сам, по сили редовног школовања, донекле упознат са извесним теоријама, па и са Елиотовим, ја се држим наших оквира. Ближе ми је, рецимо, разумевање, неко би рекао и претеривање, да се све књиге најдубљег српског самосазнања могу читати као наставак *Горског вијенца* и *Луче*. Оно што је пре Његоша, њему води, оно после њега, његов је наставак. У сагласју са Вуковим певачима и са Његошем, а онда и са потоњим нашим песничким класицима, као стожерном и променљивом доминантом – или у отклону од њих, а отклањаш се кад имаш да се од чега отклањаш – траје динамичан живот српског стиха. У камену, песку или пепелу, свеједно. Некада, сада и увек.

А што се читалаца поезије тиче, њих је таман.

Праштајте ако сам према вашим питањима из анкете остао чист анахронизам. Надам се да песма коју вам шаљем анахронизам није.

РАЈКО ПЕТРОВ НОГО

ЗАПИС О ШАРИ

*Ако несӣанемо
А на њӯиу смо*

*Хоће ли једном
С друге њлане̄ије
Косооки мандарин*

*Моћним њелескојом
Разабра̄иши*

Ср̄иско њле̄иеније словес

Чедо моје возљубљено
Утехо старости моје

Помешах се са стоком неразумном
И изједначих се с њоме

Боже мили чуда великога

Нема дана који ми желимо
Ни блаженства за којим чезнемо

Идеш ли роде

Када ћемо рећи већ је време мрети
Као што се каже већ је време кући

Са очима изван сваког зла

Лове
А уловљени

И крштеног и некрштеног
Свет је пун гада

Бескрајни плави круг
У њему звезда

*Хоће ли
Ванземаљац*

По вијугавој шари

*Доле
У њејелу*

*Одгонеӣнуӣи
Један мали*

*У несрећи велики
Народ*

*Који се дуго
Није дао*

*Не дај се
Мало с̄ӣадо*